

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 458/2021
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Тирић адвокат из ..., против туженог Philip Morris Operations а.д. Ниш, кога заступа Небојша Станковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2244/2020 од 23.09.2020. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2244/2020 од 23.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2963/15 од 04.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете за 2007. годину исплати износ од 939.438,00 динара, као и износ од 169.000,00 динара на име изгубљене премије у 2007. години, све са законском затезном каматом почев од 01.01.2008. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 256.775,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2244/2020 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена у ставу првом изреке, пресуда Основног суда у Нишу П 2963/15 од 04.05.2017. године. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 213.975,00 динара, док је за износ преко износа досуђеног овим ставом изреке до траженог износа од 256.775,00 динара, захтев туженог одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Тужени је изјавио одговор на ревизију.

Решењем РЗ 11/2021 од 26.01.2021. године Апелациони суд у Нишу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу чл. 395. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09, у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона (01.02.2012. године) спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09). Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године)

Тужба у овој правној ствари је поднета 25.12.2009. године, ради накнаде штете, а као вредност предмета спора означен је износ од 400.000,00 динара. Поднеском од 27.03.2017. године тужба је преиначена тако што је тужбени захтев повећан на износ 1.108.438,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 04.05.2017. године. Другостепена пресуда донета је 23.09.2020. године.

Како се ради о поступку у којем вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као ставу првом изреке.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић